

stød som Ordfører for i Aaret 1903. Det hedder i denne Betænkning derom følgende: „Udvalget ønsker at understrege denne Lovens rent midlertidige Karakter.“ Men her i Landet bliver „midlertidig“ jo ret ofte til „stedsevarende“. Udvalget føjer til i Betænkningen af 1903, at man absolut maa sikre sig imod, at man ikke under den nuværende midlertidige Ordning gaar til en Forhøjelse af Lønningerne ved det kgl. Teater. Udvalget undskylder sig med, at det ikke har foreslaaet en Ændring i saa Henseende, en Ændring, der fandtes i et Lovforslag, der om dette Forhold var forelagt i Aaret 1851 for Rigsdagen, men Udvalget udtaler saa bestemt sin Tillid til Regeringen, at den ikke midlertidig vil gaa til en Lønforhøjelse. Men hvis vi nu gaa ind paa at forlænge den nugældende Lov i andre 5 Aar med den Motivering, den højtærede Minister har givet det her foreliggende Lovforslag, saa er jeg bange for, at vi staa overfor en Tilstand ved det kgl. Teater, hvor Teatrets Styrelse paa egen Haand forhøjer de nuværende Lønninger ved Teatret, og saa har Rigsdagen at tage i Arv, hvad Teaterbestyrelsen i saa Henseende maatte behage at beslutte, men det gaar dog neppe an. Men ogsaa af den Grund, at den højtærede Minister i Motiverne udtaler, at han er enig i den Betragtning, at det er nødvendigt at gaa til forhøjede Lønninger, men mener, at Teatret med sit nuværende Tilskud vil være i Stand til at udrede disse forhøjede Lønninger, ogsaa af den Grund, at der foreligger en saadan Erkendelse fra Regeringens Side, forekommer det mig, at der baade fra Regeringens og Rigsdagens Side maa være en Bestræbelse for, at man saa snart som muligt kommer til en endelig Ordning af Teaterforholdene, saaledes at det bliver Lovgivningsmagten og ikke Teaterbestyrelsen, der tager under Overvejelse og derefter fastsætter, hvorledes Lønningsforholdene ved det kgl. Teater endelig skulle ordnes. Det er jo klart, at Meningen med den Indstilling, der foreligger fra det kgl. Teaters Ledelses Side, er den, at man vil overtale Regeringen og Rigsdagen til at opføre en ny Scene, et nyt Skuespilhus for det reciterende Skuespil, og flere af de Udtalelser, der ere faldne her i Dag, gaa i den Retning, at det vil være ønskeligt at gaa dertil. Man mener, at det i økonomisk Henseende vil være betydelig bedre, ligesom det ogsaa i kunstnerisk Henseende vil være at foretrække for den nuværende Ordning.

Men tro ærede Medlemmer for fuldt

Alvor, at det lader sig realisere? Den højtærede Finansminister har for nylig sagt os, at vi i økonomisk Henseende staa overfor en Nedgangsperiode, og vi staa i dette Øjeblik tilmed overfor Kravet om en betydelig Lønningsforhøjelse til Statens Embeds- og Bestillingsmænd, overfor meget betydelige Udgifter til Forøgelse af vort Jernbanenet, baade Statsbaner og Privatbaner, og vi staa forhaabentlig snart overfor en endelig Løsning af vort Forsvarsvæsen, som formodentlig vil medføre forøgede Udgifter i hvert Fald en Gang for alle.

Jeg spørger da: Tror nogen for Alvor da paa, at man under disse Forhold vil kunne bevæge Folketinget til, end sige begejstre det for at bygge for Statens Regning et nyt Teater for at drive det selvstændigt ved Siden af det Teater, der nu er? Jeg tror det ikke. Jeg er ikke saa sangvinsk at tro, at det kan lade sig realisere, skønt jeg ved jo ikke, hvad Regeringens Planer ere i saa Henseende. Der foreligger jo fra Regeringens Side intet, der viser, i hvilken Retning Regeringen ønsker at gaa. Og der foreligger heller ikke i det ærede Medlems Udtalelser, der har ført Ordet paa Flertallets Vegne, noget om, hvorvidt det er Regeringens og Regeringspartiets Hensigt at bevare det kgl. Teater som Statsteater, eller om det er Hensigten at bortforpagte det, om det er Meningen at drive det som i gamle Dage, eller at opføre en ny Scene, udskille Skuespillet og overlade det nuværende Teater til Operaen og Balletten.

Jeg skulde dog kende Forholdene her i Landet slet, hvis jeg turde tro paa, at Øjeblikket er gunstigt for en Ordning, hvorved man gaar til Opførelsen af et nyt Skuespilhus. Jeg har mine stærke Tvivl i saa Henseende. Og derfor vil jeg helst gaa ud fra den Betragtning, at Forholdene ved det kgl. Teater med de 3 Kunstarter ville blive uforandrede som hidtil. Det kan have sine store Vanskeligheder at arbejde med disse 3 Kunstarter, det erkender jeg, men det er jo nu en Gang en Tradition, og det kan ikke nægtes, at mange af vore Skuespilforfattere ogsaa ere gaaede ud fra den givne Tradition. Lige fra Ewalds „Balders Død“ ned til J. L. Heibergs „Elverhøj“ gaar man ud fra, at Skuespil og Ballet arbejde i broderlig Samklang. Hvorledes man tror, at det er muligt at forene Skuespil og Ballet, ved jeg ikke, naar man vil overlade Operaen og Balletten det nuværende Skuespilhus. Jeg tror, det vil være forbundet med saa store Be-